

РЕШЕНИЕ

№ 7093

гр. София, 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 25.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10375** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Ф., гражданин на И. срещу Решение № 2060/24.09.2020 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил събраните доказателства и не е взел предвид обстоятелството, че ситуацията с правата на малцинствата, религиозните и човешките права в И. буди сериозна тревога. Дори в приложените по преписката справки, изготвени от самия административен орган се съдържат данни в тази насока. Посочено е, че по време на проведеното интервю търсещият закрила ясно и точно е изложил мотивите се да напусне И., а именно, че е предоставил къщата си за извършване на религиозни сбирки на християни, за което е осъден на 5 години лишаване от свобода и 74 удара с камшик. Инвокирани са доводи, че административният орган не е взел предвид дадените от оспорващия обяснения и е игнорирал факта, че причините да напусне страната си, са свързани с наличието на реална заплаха да бъде подложен на нечовешко и унижително отношение. Оспорващият сочи, че е това, че общодостъпни източници не е открита информация за наказателно преследване в И. на хора отдала

имотите си за провеждане на религиозни сбирки, в тази насока не означава, че наказания, включително и телесни не се налагат за подобни провинения. Поради това твърди, че по отношение на него са налице предпоставките по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Твърди и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила – чл. 35 от АПК, а именно, че не са изследвани и обсъдени съществени факти от изложената от него история.

По време на проведените по делото открити съдебни заседания, оспорващият се явява лично. Упълномощеният от него адвокат И. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Участвалият в производството по делото прокурор като представител на СГП намира жалбата за основателна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на пълномощника на ответника и представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба вх. № УП-6179/10.01.2020 г. до Държавната агенция за бежанците М. Ф., е поискал предоставяне на закрила.

Производството по подадената молба е образувано с регистрирането му с регистрационен лист № УП-6179/10.01.2020 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

С решение от 20.03.2020 г. на Заместник-председателя на ДАБ, производството по молбата е спряно, защото чужденецът самоволно е напуснал общежитието на ДАБ и е в неизвестност.

С молба от 09.03.2020 г. М. Ф. е поискал производството да бъде възобновено, посочвайки, че когато е напуснал И. е платил на трафикант да го доведе до Германия. Тъй като трафикантът отказал да му върне парите той е тръгнал за Германия, но е бил заловен и депортиран от сръбските власти.

С решение от 16.06.2020 г. на Заместник-председателя на ДАБ, производството по молбата е възобновено.

На 22.06.2020 г. с М. Ф. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол УП-6179 от същата дата.

Оспорващият посочва, че е не изповядва определена религия, но е роден като мюсюлманин и вярва в бог. Твърди, че е напуснал И. в края на 2019 г. и от там нелегално през Турция е преминал в България. Посочва, че има решение на съда, с което е осъден на 5 години лишаване от свобода и 74 удара с камшик. Предвид на факта, че решението му е било изпратено на мобилен телефон, интервюиращият орган му е указал, че следва да го представи на хартиен носител. Според оспорващия преди три години е бил задържан в ареста, но баща му е представил гаранция и е бил освободен. Като причина за задържането му, М. Ф. твърди, че е предоставил къщата си в Т., в която не живеел, на свои приятели арменци-християни за домашни църковни занимания. Тъй като той обичал своите приятели, решил да им помогне, като им предоставил имота без да им търси пари за наем. Тъй като имал фотокопирна машина, им помагал да копират някои материали. Един ден му се обадил домоуправителя и му казал, че апартаментът му се ползва като църква, като междуременно бил информирал и полицията, която дошла и задържала осемте човека, които били там.

Още същия ден М. Ф. бил извикан в участъка и изкарал нощта в ареста. Баща му дошъл и предоставил документ за собственост като гаранция. Междувременно чужденецът ангажирал адвокат, защото го било страх. Адвокатът движел съдебните дела, а той не се явявал. Когато съдът постановил присъдата от 5 години лишаване от свобода и 74 удара с камшик, адвокатът го посъветвал да избяга незабавно. Окончателната присъда била обявена някъде ноември-декември, но оспорващият не я изчакал, защото адвокатът му казал какво ще бъде решението. Според него, това, че е помагал на приятелите си арменци било обида срещу ислямската република. Преминал границата нелегално, защото имал забрана за напускане на страната. Оспорващият не сочи да е имал проблеми на основание своята религия, раса или политическа принадлежност. След като се разчул случая с предоставянето на имота му за църква на арменците, техните съседи започнали да ги обиждат и даже счупили стъклата на магазина му. М. Ф. не знаел, че като мюсюлманин може да понесе толкова тежка присъда, защото е помагал на християни. Изказва опасения, че ако се върне в И., присъдата му може да бъде променена на смъртна. Не е останал в Турция, защото са щели да го депортират в И.. По отношение на опита си напусне страната нелегално и да продължи за Германия, оспорващият сочи, че трафикантът му казал, че България и И. имат добри отношения и могат да го депортират.

Видно от писмо № М - 867 от 07.02.2020 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на М. Ф., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Заместник-председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-273/20.05.2020 г. и № МД-475/02.09.2020 г. относно актуалното обществено-политическо състояние в И. и спазването на човешките права.

По време на съдебното производство, М. Ф. изложи устно пред съда бежанската си история. Като доказателства бяха приети: 1. Документ, издаден от организация за регистрация на документи и имоти в страната (И.) (л. 128), видно от който описаният в него имот (апартамент) по нотариален акт с № 659291/2010 е ограничен за продажба и прехвърляне с документ от 25.02.2019 г. в полза на Обществена и революционна прокуратура на Т., въз основа на решение, издадено от Втори следствен отдел, като документът е видян от осъдения М. Ф.; 2. Нотариален акт за собственост на апартамент № 659291/2010, на М. Ф. (л. 131); 3. Удостоверение от адвокат Н. А. (л. 133), видно от което същата е защитавала М. Ф. по дело № 9700018267102354 на 26 революционен съд Т., като многократно е настоявала за отмяна на обвинението, но без резултат; 4. Писмо от 12.10.2019 г. (л. 135) за призоваване на М. Ф. до Обществената и революционна прокуратура Т., във връзка с дело № 9700018267102354 за съзнателно отдаване под наем на лично жилище за проповядване на грешни религии, пропаганда срещу реда, отпечатване на брошури на разследваното престъпление; 5. Призовка за изпълнение на присъда от 15.09.2019 г. (л. 138) от първи отдел по изпълнение на наказателните присъди на прокуратурата до М. Ф.; 6. Съдебно решение на отдел 26 на Обществен и революционен съд Т. от 20.05.2019 г. (л. 144), видно от което М. Ф. е осъден по четири обвинения – пропаганда срещу реда в Ислямската република,

членство в неправилни групировки с цел пропаганда на ционистко християнство, съзнателно отдаване под наем на лично жилище за разпространение на грешни религии и отпечатване на християнски брошури тяхното разпространяване в общността. В решението са изброени доказателствата, въз основа на които е постановено решението. Наложено наказание е пет години лишаване от свобода и 75 удара с камшик; 7. Уведомително писмо за обявяване на окончателна наказателна присъда на М. Ф. от 14.05.2019 г. (л. 147) до управлението на затвора, в което е посочено, че наказанието за пропаганда срещу реда в Ислямската република, членство в неправилни групировки с цел пропаганда на ционистко християнство, съзнателно отдаване под наем на лично жилище за разпространение на грешни религии и отпечатване на християнски брошури тяхното разпространяване в общността, ще бъде обявено по-късно; 8. Молба за обжалване до Апелативен съд (л. 150) от пълномощника на М. Ф. адвокат Н. А.; 9. Призовка до М. Ф. от Първа база на служба за разузнаване (л. 153) от 23.04.2019 г., в която същият е призован да се яви за даване на обяснение относно начина на сътрудничество за създаване на домашна църква; 10. Призовка до М. Ф. от отдел 26 на Обществен и революционен съд Т. (л. 155) от 06.04.2019 г., в която същият е призован да се яви за защита срещу наложените обвинения; 11. Призовка до М. Ф. от Втори следствен отдел на Прокуратурата на Район 33 (л. 158) от 13.02.2019 г., в която същият е призован да се яви за даване на обяснение относно начина на сътрудничество за създаване на домашна църква и разпространение на погрешна религия и 12. Съдебно решение на отдел 54 на Апелативен съд на област Т. от 19.08.2019 г. (л. 141), с което е потвърдено решението на 26 революционен съд Т..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на М. Ф. лично на 06.10.2020 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 13.10.2020 г. (вх. № 31881), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че М. Ф. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на И. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с опозиционни групи, представители на религиозни и етнически малцинства, които не изповядват исляма в шиитския му вариант, активисти за правата на човека, журналисти, направили публикации срещу режима и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от М. Ф. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да се съгласи напълно с аргументите на административния орган, най-вече във връзка с представените по време на съдебното производство писмени доказателства.

1. По отношение на отказа за предоставяне на статут на бежанец.

По силата на чл. 8, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност.

В разглеждания казус, жалбоподателят не сочи, да е имал проблеми с официалните власти или с организации, на които официалните власти на могат да въздействат, заради раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение. Както пред съда, така и по време на проведеното интервю, М. Ф. посочи, че иранец и мюсюлманин по религия, която не сменял. Има много приятели християни, които са по-добри от повечето мюсюлмани. Вярва в А. и продължава да изучава религията.

С. анализ на събраните доказателства дава възможност да се направи извода, че административният орган правилно е отказал предоставянето на статут на бежанец на М. Ф. поради недоказани предпоставки за това.

2. По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл. 4, § 3 от Директива 2011/95 на Европейския парламент и на Съвета (наричана за краткост по-надолу само Директивата), оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи: а) всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане; б) относими декларации и документи, представени от молителя, включително и информация, позволяваща да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства; в) индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст и т.н.

В разглеждания казус М. Ф. основава молбата си за предоставяне на международна закрила на страх, породен от реален риск да бъде подложен в държавата си на произход на наказание – пет години лишаване от свобода и 75 удара с камшик, за деяние, за което не е знаел, че е престъпление.

Настоящият съдебен състав намира, че няма основание да не кредитира като достоверна, непротиворечива и последователна бежанската история на оспорвания. По време на проведеното интервю същият е изложил всички факти, които са породили страхът му от преследване и наказание, като същите бяха точно и ясно отново възпроизведени пред съда, по време на съдебното заседание, проведено на 11.11.2020 г. Между първоначално декларираното пред интервюиращия орган и обясненията, дадени пред съда няма съществено разминаване или противоречие. М. Ф. ясно е посочил, че в причината за напускането на И. не е с икономически или социален генезис. Недвусмислено твърди, че не желае да изтърпи толкова тежко наказание - пет години лишаване от свобода и 75 удара с камшик, за деяние, за което

не е знаел, че е престъпление. По време на интервюто той е заявил, че разполага с документи, в подкрепа на бежанската му история на мобилния му телефон. Административният орган, следвайки прогласените в чл. 6 и чл. 7 от АПК принципи на съразмерност и истинност е следвало да насрочи ново интервю, за да даде на чужденеца възможност да представи тези документи. Вместо това, той се е задоволил, да му укаже, че следва книгата да бъдат отпечатани на хартия, без да му разясни последствията от непредставянето им, нарушавайки по този начин принципа на търсене на обективната истина, чрез оценка на действителните факти от значение за случая и на цитираното по-горе в чл. 4 от Директивата задължение, свързано с преценка на обстоятелствата, касаещи молбите за предоставяне на международна закрила.

От друга страна, по отношение на достоверността на представените и приети документи (призовки, съдебни решения, съдебна кореспонденция и т.н.) – подробно описани по-горе, съдът не намира, че те са неистински. От една страна, тяхното съществуване е упоменато от М. Ф. по време на административното производство, а от друга те пряко кореспондират с твърденията, изложени в бежанската му история и я подкрепят в пълен обем. При положение, че те не бяха оспорени по реда на чл. 193 от ГПК, същите като официални документи, имат обвързваща съда материална доказателствена сила, досежно фактите и обстоятелствата, предмет на удостоверителното изявление на издалите ги длъжностни лица, т.е. следва да се приеме, че срещу чужденеца в И. е било проведено наказателно производство по обвинение в пропаганда срещу реда в Ислямската република, членство в неправилни групировки с цел пропаганда на ционистко християнство, съзнателно отдаване под наем на лично жилище за разпространение на грешни религии и отпечатване на християнски брошури тяхното разпространяване в общността и му е било наложено наказание пет години лишаване от свобода и 75 удара с камшик.

Доказателства в подкрепа на достоверността в наложеното наказание се откриват в общодостъпни източници на информация, вкл. и в Наказателния кодекс на И.. Съгласно цитираната по-горе норма на чл. 4 от Директивата, оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат законите и подзаконовите актове на държавата на произход.

Според публикация на уебсайта на Центъра за права на човека в И. “А. В.”, <https://www.iranrights.org/library/document/3643>, неправителствена организация със седалище във В., Съединени американски щати в Ислямска република И. 149 престъпления се наказват с жестокото, нечовешко и унижително телесно наказание - бичуване. Законите, свързани с бичуването, са широки и обхващат широк спектър от действия. Наказателният кодекс признава телесни наказания (hadd и ta'zir) за престъпления като консумация на алкохол, употреба на наркотици и търговия с дребни наркотици, кражби, прелюбодеяние, нарушаване на обществения морал, незаконни връзки и смесване на половете на публични места.

Според превод на английски език на част седемнадесета от Наказателния кодекс на И., публикуван през 2013 г. на уебсайта <https://iranhrdc.org/islamic-penal-code-of-the-islamic-republic-of-iran-book-five/#2>

на Центъра за документиране на правата на човека в И., неправителствена организация със седалище в Кънектикът, Съединени американски щати, чл. 618 от Кодекса (цитиран в съдебното решение на 26 революционен съд Т.) предвижда, че който нарушава обществения ред, мира или спокойствието или пречи на хората от бизнеса, като вдига шум или прави нестандартни движения или атакува хора, ще бъде лишен от свобода от три месеца до една година и 74 удара с камшик.

Аргументи в подкрепа на извода за достоверност на представените документи се открива и в практиката на Европейския Съд по Правата на Човека. В свое решение по дело **№ 52589/2013 М.А. v. S.**, влязло в сила на 18.02.2015 г., касаещ сходен случай на ирански гражданин, осъден в родината си на лишаване от свобода и удари с камшик, съдът посочва, че в случая е необходимо да бъде следван подхода, установен по делото **С. срещу Италия**. Всяка страна по конвенцията има задължение да прецени, дали връщането на незаконно пребиваващо лице на нейна територия в страната му по произход няма да доведе до нарушение на чл. 3. С цел да се определи дали има индивидуален, реален риск от малтретиране трябва да се разгледат предвидимите последици от евентуално връщане, като се има предвид общата ситуация и личните обстоятелства на търсеция закрила.

По отношение на момента на оценка на фактите, свързани с възможността за евентуално нарушение на чл. 3, съдът следва установеното още през 1996 г. правило по **делото Ч.**, съгласно което фактите следва да се преценяват към момента на вземане на решението, независимо дали от административния орган или от съда.

Във връзка с тежестта на доказване на риска от малтретиране или унижително отношение, съдът отново посочва, тя е върху търсещите закрила.

Следвайки посочените принципи, ЕСПЧ е обсъдил на първо място актуалната ситуация в И., където състоянието на човешките права поражда сериозна загриженост. Безспорно е, че ако жалбоподателят наистина е осъден на лишаване от свобода и бичуване, то това би се разглеждало като изтезание в противоречие на чл. 3 от Конвенцията. Тъй като същият е напуснал И. без изходна виза и без паспорт, той е вероятно да бъде арестуван при завръщането си в И., където неговото минало ще бъде проверено и всяка присъда ще бъде изпълнена.

Според мотивите, изложени в решението е особено важно да се прецени, дали жалбоподателят е представил достатъчно убедителни доказателства, за това, че ще бъде изложен на реална опасност от третиране в нарушение на член 3 от Конвенцията.

Съдът е посочил, че в тежест на националните административни органи е да докажат, че представените като копия документи са неистински, а не да основават изводите си на хипотетични предположения, че такива документи могат да бъдат купени. Този подход не отчита особеното положение на лицата, търсещи убежище и техните особени трудности в осигуряването на пълно доказателство за преследването в родните им страни. При представянето на въпросните документи, оспорващият, според съда е направил всичко, според положението си за да обоснове тяхната истинност и така да докаже твърдените факти. Не е без значение, че швейцарските власти

не са ги оспорили и отхвърлили дефинитивно, а само са изразили съмнение в автентичността им, без да сочат ясно основанията си за това.

С. анализ на приетите писмени доказателства, разгледани в контекста на изложената от М. Ф. бежанска история по време на интервюто и на цитираната практика на ЕСПЧ, дава основание да се приеме, че определената на жалбоподателя присъда не може да се счита за недостоверна, в контекста на общоизвестни факти за наказателната система в И., където боят с пръчки или камшик е общо наказание, практикувано не само за множество престъпления.

Настоящият съдебен състав намира, че от съществено значение в случая е да прецени, дали евентуалното извеждане на М. Ф. от страната, в резултат на непредоставянето на убежище, може да доведе до риск от отношение в нарушение на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията в държавата му на произход. Принципите, от които следва да се ръководи съда, за да реши правилно спора, в този контекст са последователно установени в практиката на ЕСПЧ. Те са изложени за първи път в *S. v. the U. K.* (7 юли 1989 г., §§ 81-91, Серия А № 161) и са повторени подробно по-скоро в *M. and A. v. T.* ([GC], № 46827/99 и 46951/99, § 66-70, ЕСПЧ 2005-I), *B. A. and Others v. the U. K.* (№ 24027/07 и 4 други, §§ 167-79, 10 април 2012 г.), *H. and E. v. the U. K.* (№ 9146/07 и 32650/07, §§ 119-31, 17 януари 2012 г.), *S. D. v. R.* (№ 71386/10, §§ 148-53, ЕСПЧ 2013 г. (откъси)) и *T. v. B.* (№ 140/10, §§ 116-20, ЕСПЧ 2014 г. (откъси)), както и в решение срещу България (вж. *М.Г. срещу България*, № 59297/12, §§ 74-82, 25 март 2014 г.).

Едва ли има съмнение, че наказанието, за което се твърди, че очаква жалбоподателя в И. - удари с камшик - е в противоречие с чл. 3 от Конвенцията. Рискът от изтезания и от нечовешко и унижително отношение или наказание, автоматично възпрепятства връщането на чужденеца в страната му по произход (дело № 36538/17, *Г.С. срещу България*).

По силата на чл. 2, б. „ж” от Директива 2011/95 на Европейския парламент и на Съвета, „статут на субсидиарна закрила” означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила.

Съгласно чл. 9 от Закона за убежището и бежанците, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Изложените по-горе факти, анализирани според установените в практиката на ЕСПЧ принципи, дават основание да приеме за безспорно, че по отношение на М. Ф. съществува категорична и реалната възможност в страната му на произход да му бъде наложено наказание, представляващо изтезание и нечовешко отнасяне. Това обстоятелство от своя страна е безспорна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут, съгласно чл. 9, т. 2 от

ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата, в тази ѝ част следва да бъде уважена.

Делото е необходимо да се върне като преписка на Председателя на ДАБ за постановяване на ново решение, чрез което на оспорващия се предостави хуманитарен статут.

За пълнота съдът намира, че следва да отбележи, че обстоятелството, че оспорващият е напуснал общежитието на ДАБ и е направил опит да продължи към Германия, не може да се тълкува в негов ущърб, защото същият е дал задоволителни обяснения за тези си действия – платил е на трафикант, който да го доведе то тази страна и след залавянето му на българска територия, е отказал да върне парите на М. Ф. и му е казал, че може да бъде върнат в И., поради приятелските отношения между двете страни.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Ф., гражданин на И. Решение № 2060/24.09.2020 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, в частта, в която с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка за ново произнасяне, при спазването на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата оспорена част.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.